

*Цей роман присвячено
всім обіймам,
які тепер у минулому.
Колишнім поцілункам.
Утраченим сюжетам.*

*Цей роман — моя піщинка
для боротьби зі страхами,
які опанували нас тоді,
коли ми тужили за свободою.*

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

*Хто я такий,
щоб судити диявола,
в якого ви вірите,
якщо я теж вірю в нього?*

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

ПРИМІТКА АВТОРА

Кожен читач, знайомий із нью-йоркськими районами і зонами, як-от Квінс, Рокевей, Бруклін, Стейтен-Айленд і Нижній Мангеттен, зрозуміє, яких зусиль мені коштувало подавати якомога ближчі до правди описи цих місць, дарма що надмірне використання описів шкодить темпові оповіді та розвитку подій. Крім того, я повинен признатися, що надав собі певної свободи і змінював деякі місця, зони доступу та путівці з причин суто естетичних або пов'язаних із розвитком драми. Згадані в романі статті в засобах масової інформації вигадані, крім другорядних і не важливих для розвитку сюжету, і будь-яка схожість зображених у романі чи пов'язаних із ним людей та подій із реальними живими або мертвими людьми, відкритими або закритими кримінальними справами і конкретними ситуаціями є результатом простого і завжди присутнього збігу.

РОЗДІЛ 1

Ранок 26 квітня 2011 року Мірен Тріґс

Не бійся, що все скінчиться.

— ДОПОМОЖІТЬ! — КРИКНУЛА я, схопившись за живіт, між ребер витікала цівка крові. — Терпи, Мірен! — у відчаї шепотіла я собі між зубами. — Терпи, хай йому біс!

«Думай швидко. Думай. Погукай когось. Преси допомоги, Мірен, поки не пізно».

Я помітила, що саме моє серце, скорочуючись, вивергає мою кров, здавалося, немов блює душа, відчувши нудоту на поворотах цього останнього шляху. Я скоїла помилку. Це кінець.

Я
не мала б
іти далі.

На вулиці немає нікого, лише чути кроки, які гупають позаду. Його тінь, видовжена світлом ліхтарів, раз по раз росте і зникає: велика, малесенька, незмірна, нереальна, гігантська, ефірна. Я не бачу її. Де він?

— Допоможіть! — знову кричу я безлюдній і темній вулиці, що, співучасниця моєї смерті, дивиться на мене між тіней.

«Мірен, ти повинна розповісти правду. Ну ж бо, ну ж бо, вперед. Ти повинна».

Я не маю мобільного телефона, і, навіть якби мала, будь-яка допомога приїде занадто пізно. Ніхто не зможе дійти до мене і врятувати до того, як він уб'є мене. Той, кому я зателефонувала б тепер, просячи допомоги, знайде тільки труп тридцятип'ятирічної журналістки, що вже чотирнадцять років ходила з душею, замороженою однією холодною фатальною ніччю.

Світло ліхтарів завжди роз'ятрювало в мені рану 1997 року, стогони, які я видавала в парку, завиваючи з болю, тремтячи перед чоловіками під час тієї невиласливої травми. Може, все й мало скінчитися отак, під миготливим світлом інших чорних ліхтарів на іншому краї Нью-Йорка?

Я насилу ступала. Кожен крок — наче гостра голка, що штрикає мене в бік. Довга і темна дорога, по якій я плентаюся, веде тільки до пляжу Рокевею, довгого і широкого навпроти парку Джейкоба Рійса, його шмагає вітер і підточує пожадливий голод океану. Такої пори там немає нікого. Ще не розвиднялося, а місяць на спаді сумовито осяває сліди кроків на піску. Я озирваюся і бачу, що місяць освітлює й інтенсивно чорні тонесенькі цівки крові, які я щокроку лишаю позаду. Принаймні інспектор Міллер зможе реконструювати мій останній шлях. Ось про що думає людина, яка має стати жертвою вбивства: що лишиться для ідентифікації вбивці? Сліди ДНК під нігтями, кров жертви в машині. А коли він уб'є мене, то затягне кудись, і я назавжди зникну зі світу. Лишаться тільки мої статті, історія мого життя і мої страхи.

Я дійшла до кінця дороги, повернула ліворуч і зі спритністю, яка завдала ще тяжчого болю моїм розірваним раною м'язовим волокнам, заскочила в діру однієї з бетонних споруд давнього форту Тілден, полишеного своїй долі.

Колишні військові споруди стали тепер лише негостинними руїнами навпроти вод коло пляжу у формі язика, що, здається, захищає Квінс від зажерливості Атлантичного океану. Як і форт Тілден, я, ще кілька днів тому невтомна журналістка газети «*Manhattan Press*», втратила свою поважність і тепер лише дівчинка, що кричить, перелякана, в тому самому ритмі, в якому він женеться за мною. Ось якою я стала: новим варіантом своїх страхів. Брудною

ганчіркою, якою світ витирає свою ганьбу й таємниці, Жінкою, яка гине від рук виродека.

Ніхто не просив мене про допомогу. І я мала прийти сама. Ніхто не благав, щоб я взялася за цю справу, але якась частина мого ества закликала шукати Джину. Не знаю, як я не розуміла. Думаю, я мала потребу знову... почуватися мертвою.

Знімок із «*polaroid*». Усе почалося з нього, з фотографії Джини... Як я могла бути такою... наївною?

Я глянула в обидва боки, шукаючи виходу і маючи намір зберегти тишу поміж сапанням, яке виривалося з грудей. Чула його кроки серед поривів вітру. Відчувала, як об мою шкіру б'ються піщинки, наче кулі, заблукані в битві між вітром і пляжем.

— Мірен! — несамовито горлав він. — Мірен! Виходь!

Якщо він знайде мене, це кінець. Якщо лишуся тут, помру від утрати крові. Помітила, що я сонна. Відчула пестощі ночі. У серці точилася гра в неспокій душі. Як кажуть, усі ознаки, що людина починає втрачати забагато крові. Заткнула рану рукою, і заболіло так, неначе мене затаврували розпеченим залізом із написом: «Нічийне добро».

Заплющила очі й заціпила зуби, намагаючись стишити гострі кольки в боку, в голові знову зринула ідея, яка мені видавалася безнадійною.

«Тікай!»

Визирнула зі своєї криївки, оцінюючи можливості, й глянула на огорожу з боку парку Рійса. Якби перелізти її, я побігла б до будинків Рокевею і просила б допомоги, але високі спіралі колюче-ріжучого дроту навколо багатьох зон форту Тілден, здавалося, розітнуть мене й випустять мені тельбухи, якщо спробую перелазити.

Відчула, що він близько.

Але відчула не тепло його тіла, а холод. Його заціпеніла, нерухома постать стояла за кілька кроків від мене, він, безперечно, зневажливо спостерігав мою жалюгідну криївку. Отакої, навіть облизувався перед ягням, яким має пожертвувати!

— Мірен! — знову крикнув він, і то набагато ближче, ніж я сподівалася.

І я скоїла ще одну помилку.

Саме тієї миті, коли він хрипким голосом вигукнув моє ім'я, я підвелася й побігла, намагаючись востаннє вхопитися за життя, хоч усе йшло до кінця: я втрачала кров, була самотня і відчувала дедалі більшу кволість.

Шокроку в моїй пам'яті спливав образ Джини, її осяяне надією обличчя, її тяжка пригода. Відчула цю п'ятнадцятирічну дівчинку так близько, що майже могла торкнутися її рукою, погладити її обличчя, яке видавалося таким щасливим, дивлячись у камеру на фотографії, використаній для її пошуків. Чому я не бачу його?

Раптом усе змінилося. На кілька секунд мені здалося, ніби він перестав гнатися за мною. «Я повертаюся до життя, виберуся звідси. Розповідь про Джину. Я повинна розповісти. Ти зможеш, Мірен».

«Ти врятована».

Удалині я помітила нічний обрій із міськими хмарочосами. Поряд із ними я завжди почуваюся карлицею, проте здалеку вони видавалися кварцовими стовпами, що ясніли прадавнім світлом.

Його тінь з'явилася знову. Мені бракувало сили. Я ледве пленталася. Вулиця безлюдна, а місяць немов застерігав: «Мірен, ти вже мертва. Ти завжди будеш мертвою».

Кожен крок немов роздирав мені нутрощі, кожен мій відчайдушний крик губився в абсолютній байдужості. Лише вряди-годи долинав далекий шум океану, прориваючись між моїх кволих кроків, глушачи в пітьмі моє сапання.

— Мірен, не тікай! — крикнув він.

Я насилу ступаю по пляжу, борючись із піском, що, здається, жадливо хапає ноги. Переступила невисокий поламаний паркан, який стримував пісок, і, на щастя, ступила на асфальтовану вулицю з погашеним світлом у будинках обабіч, ця вулиця поєднувала з пляжем Непонсіт, один із кварталів Рокевею.

Постукала в двері першого будинку й водночас просила допомоги, але була така виснажена, що з вуст насилу злетіло зітхання. Знову постукала в двері, майже без сили, але, здається, всередині не було нікого. У відчай обернулася, боячись, що покажеться знову,

але ніде не бачила його. Рев моря немов поглинав мене. Хвиля знову поєднала скалки моєї душі. Чи я в безпеці?

Пішла до наступного будинку, на ганку заокруглені колони, кована балюстрада, а коли постукала в двері і молоточком, і щиколотками, всередині загорілося світло.

Мій порятунок.

— Допоможіть! — крикнула я, зібравши силу. — Викличте поліцію! За мною женеться...

Рука за дверною шибкою відсунула завісу, і я побачила занепокоєне обличчя старої жінки з сивими косами. Де я бачила його раніше?

— Місіс, допоможіть мені! Будь ласка!

Жінка дивилася, піднявши брови, і ледь усміхнулася, що аж ніяк не підбадьорило мене.

— Доню, Господи, що з тобою? — запитала вона, відчинивши двері, я побачила її білу сорочку. — Дорогенька, ця рана не дуже добра, — додала вона приязним голосом. — Треба викликати «швидку допомогу».

Я глянула на свій живіт. Червона пляма розпливлася по тенісці від боку до стегна. Мої обидві руки були в крові, та й дверний молоточок був замащений кров'ю. «Можливо, Джим з'ясує, що я дійшла аж сюди, хоча було б краще, якби ні. Так він лишиться живим. Так принаймні один з нас житиме далі».

— Я... почуваюся недобре, — проказала я поміж дедалі тихіших сапань.

Я ковтнула слину, що мала смак крові, й хотіла заговорити знову, як почула кроки за плечима, і все прискорилось. Я навіть не мала часу обернутися.

Тієї самої миті, коли стара жінка глянула понад моєю головою, я помітила тінь в одвірку, відчула холод його руки, яка заткнула мені рот, і раптом силу другої руки, що охопила моє тіло.

Це кінець.

Я відчула смерть у чорних очах старої жінки, у пустоті в моїх грудях, у моєму останньому подиху, коли чужа рука закрила мені рот, і, навіть не бажаючи...

...я пам'ятаю все.

РОЗДІЛ 2

Форт Тілден
23 квітня 2011 року
Три дні тому
Бен Міллер

*Біжи, сестро, поки не прийшли
пообіцяні нам монстри.*

ІНСПЕКТОР БЕНДЖАМІН Міллер поставив свій автомобіль, сірий «понтіак» із номерним знаком Нью-Йорка, на путівці серед огорож, ожини і бур'янів форту Тілден, якраз навпроти трьох поліційних автомобілів з увімкненими сигнальними вогнями.

Уже звечоріло, як Міллеру зателефонували на мобільний. Він якраз підносив до вуст шматок запеченого курчати, яке дружина Ліза приготувала на вечерю. У неї на обличчі одразу з'явилася занепокоєність, тільки-но вона побачила Бена з телефоном коло вуха й почула, як упала на тарілку виделка. Побачивши його споважніле обличчя, стала нарікати в душі, бо знала, що трапляється після таких дзвінків.

— Думаєте, це Еллісон? — запитав у телефон інспектор Міллер, а після паузи додав: — Розумію. Де? Форт Тілден? Уже їду.

— Ти зараз маєш їхати? — запитала Ліза, побачивши, що чоловік підвівся, хоча вже знала відповідь.

Лізі страшенно не подобалося, що робота Бена завжди присутня, стала константою його життя і душі, але минуло вже так багато років, відколи вони занурилися у відчай через зниклих дітей, що вона тільки сіла за стіл, випила ковток води й чекала, проте не відповіді, а якоїсь інформації про причину.

— Лізо, здається, щось серйозне, — мовив Бен. — Ти пам'ятаєш Еллісон Ернандес?

— Одинадцятирічну дівчинку з Нью-Джерсі?

— Ні... дівчинку з Квінсу. П'ятнадцять років. Смаглява, довгі коси.

— Ага... так. Це було минулого тижня, так? Її знайшли?

— Думають, що так.

— Мертву? — запитала Ліза тоном, сповненим буденності й смутку.

Бен не відповів. Мовчав, обмежився тим, що зібрав речі перед прощанням і зняв із вішака сірий піджак. Лише малий відсоток справ, із якими він працював, закінчувалися тим, що якісь підлітки або пара любителів піших прогулянок повідомляли поліцію, що знайшли труп у річищі річки Гудзон, який плавав там уже кілька днів, або, як сталося недавно, порубаний на шматки і складений у валізу. В цьому останньому випадку судово-медичні експерти мали реконструювати не тільки події, які призвели до смерті, а й тіло.

— Завтра ми... — нагадала Ліза.

— Знаю. Я приїду вранці, — сумовито відповів Міллер.

Він їхав по довгій дорозі від Граймз-Гілл у Стейтен-Айленді, де жив у пофарбованому білому дерев'яному будинку з блакитними віконницями і пишним садком, проте занедбаною огорожею. По дорозі до форту Тілден треба було проїхати міст Веррацано до Брукліну, Міллер мчав на кожне червоне світло й думав про батька-матір Еллісон і те, як він розповість їм новину. Далі їхав у Брукліні вздовж берега, аж поки добувся до мосту на авеню Марін, то був найкоротший шлях до півострова Рокевей. Їдучи по мосту, помітив, що хвіст автомобілів за ним зник і він заїздить у район,

далекий, безперечно, від гамору і стресу міста. Відкриті простори і величезні відстані між будинками в тому районі не мали нічого спільного з гнітючим чуттям, яке опанувало в околицях Мангеттену. Рокевей, здавалося, і то вже з мосту, який вів до нього, мав ритм, відмінний від усього звичного. Тільки-но доїхавши до безлюдного спуску наприкінці мосту, Бен помітив різні знаки, які вели до форту Тілден. Швидко повернув праворуч і десь посередині бульвару Рокевей помітив двох полісменів, які вийшли з машини і стояли на початку путівця, що тягнувся в глиб парку Рйса.

— Я інспектор Міллер із Відділу зниклих осіб, — назвався він, опустивши шибку. Пахло морем. Дув вогкий солоний вітер. — Мені подзвонили через дівчинку, яку знайшли тут, у форту Тілден. Може бути, що це одна з моїх справ.

Полісмени занепокоєно перезирнулися.

— Де знайшли труп? — наполягав Міллер. — Бачите... я не звик їздити по цій зоні. Хтось покаже мені дорогу?

Нижчий із двох нарешті набрався духу заговорити:

— Це в глибині, після огорожі. Ми чекаємо судмедекспертів. Страхітлива річ. Я ще ніколи не бачив такого.

Інспектор Міллер не виходив із машини, а поїхав далі, помітивши далеко попереду миготливі вогні поліційних автомобілів, що стояли коло занедбаної бетонної споруди, тонучи в буйній рослинності, яка заповонила парк. Їдучи обережно, щоб не пошкодити дно «понтіака», Міллер повторював подумки слова полісмена: «Я ще ніколи не бачив такого».

Один полісмен закінчував натягати застережну поліційну стрічку, прив'язавши її до дзеркала заднього огляду одного з патрульних автомобілів, що освітлювали фарами списану графіті зруйновану споруду, навпроти якої стояли машини. Полісмен із зібраним на тім'ї волоссям розмовляв із двома десь чотирнадцятирічними хлопцями, чії велосипеди «ВМХ» лежали на землі коло одного з поліційних автомобілів.

Перше ніж вийти з машини, інспектор узяв на пасажирському сидінні течку, де на обкладинці виднів напис червоними літерами:

«Еллісон Ернандес». Розгорнув і кілька митей розглядав фотографію на першій сторінці: дівчина з темно-каштановими, майже чорними косами і гостреньким носиком радісно дивилася в камеру. Не хотів читати нічого на тій першій сторінці. Він знав історію дівчинки напам'ять, зокрема й одяг, який був на ній, коли зникла: чорні джинси і білу сорочку з логотипом «Pepsi». Лишив течку в «понтіаку» й показав своє посвідчення особи полісменові, який, майже не вдаючись до слів, позначав периметр навколо місця злочину.

— Де?.. — запитав Міллер.

— Отам усередині. Обережно з іржавим залізом на дверях.

— Це вони знайшли її? — додав Міллер, кивнувши головою в бік хлопців.

Полісмен підтвердив, і то майже не розтуляючи вуст.

— Ви повідомили їхніх батьків-матерів?

— Уже їдуть. Мають супроводити їх до відділу поліції.

— Ви мені покажете дорогу до...

— Містере, якщо не заперечуєте, я б не хотів бачити те знову.

В мене донька такого самого віку, і...

Інспектор аж тепер помітив, що руки полісмена тремтять. То був десь сорокарічний чоловік, що, як здавалося, прослужив досить років на вулицях і бачив геть усе, проте й досі був занадто вражений побаченим. Місто з дев'ятьма мільйонами жителів досить творче, коли йдеться про презентацію трупів, тому люди, починаючи працювати в поліції, швидко звикають до гротескних сцен.

— Гарзд. Де?

— Отам усередині. Там Скотт і Карлос. Друга кімната ліворуч.

— Ви дасте мені ліхтарик? — запитав Міллер, простягаючи руку.

Полісмен дістав ліхтар з-за пояса, але ще не встиг віддати, як із пільми дверей вийшов полісмен-латиноамериканець середнього зросту, з бездоганною зачіскою і досить темною шкірою.

— Агент Міллер? — запитав він криком, що змішався з гуркотом хвилі, яка розбилася десь далеко. До океанського берега було метрів двісті, але вітер доносив удари хвиль, наче пісню, яка пронизує

сновиддя. — Ми думаємо, це Еллісон. Чекаємо судмедекспертів, щоб зняти відбитки пальців і взяти зразок ДНК.

— Я можу побачити її? — одразу запитав Міллер.

— Ви вірите в Бога? — запитав агент Карлос.

— Відколи це має значення?

— Сьогодні має, інспекторе. Господь не буде вдоволений тим, що заподіяли цій дівчинці.

— А ви вірите?

— Звичайно, інспекторе. Господь дав силу моїй матері перетнути пустелю й кордон, коли вона була вагітна мною, а також щоб виховати мене таким, який я тепер. Господь був великодушний зі мною. Прийшовши додому, я поцілую дружину і молитимуся Господу, просячи прощення.

Інспектор Міллер збагнув, що Карлос видається приголомшеним, але однаково почав йти до вхідних дверей занедбаній бетонній споруди й запросив його йти зі собою. То був своєрідний неф, але майже зруйнований, видніло кілька отворів, де раніше, мабуть, були вікна, а тепер лишилися тільки рами, іржа яких, освітлена фарами патрульних автомобілів, ясніла рожевою барвою.

Карлос ішов на кілька кроків попереду Міллера і, зайшовши в п'ятьму, одразу запалив ліхтарик, усередині було повно графіті, сміття і старих матраців, від яких лишилися тільки пружини.

— Дивіться, куди ступаєте, — застеріг Карлос, ідучи по коридору.

— Чому ви казали, що попросите прощення в Господа? — поцікавився Міллер, ступаючи слідом.

Карлос зупинився на секунду, обернувся й поважно проказав:

— Бо я не перехрестився перед хрестом.

Ця фраза ще кілька секунд відлунювала в голові Міллера, а Карлос тим часом повернув праворуч і зник в отворі, де раніше, певне, були двері, поряд лежав перекинутий іржавий торговельний візок. Міллер, щоб не заблукати, намагався не втратити Карлоса з поля зору, а зайшовши в кімнату, здивувався, побачивши набагато більший простір, ніж видавалося ззовні, стеля була вдвічі вища, ніж

звичайно. Місяць уповні ледь осявав приміщення крізь діри в розбитих шибках вікон у верхній частині стін. Міллеру здалося, ніби то величезна зала, принаймні як він бачив у пільмі, пронизаній пучком світла від ліхтарика Карлоса. Раптом Міллер помітив ще один пучок світла, що немов танцював, освітлюючи куток приміщення.

Той другий ліхтарик розвернувся й засліпив Міллера.

— Це Міллер із Відділу зниклих осіб, — пояснив Карлос Скотту, що вже дійшов до центру зали, чекаючи інспектора й освітлюючи підлогу перед ним, щоб не зашпортався за десятки брудних стільців, які були досконало вирівняні в ряди по дванадцять штук й обернені до стіни в глибині.

— Що... це... оце все? — збентежився Міллер.

— Своєрідна... церква, — відповів вочевидь схвильований Карлос. — А вона... — додав він зламаним голосом, водночас спрямувавши ліхтарик на масивний червоний хрест на стіні, якого інспектор не помітив у пільмі, — замість Господа.

Інспектор відчув, як його ноги кудись провалюються, а живіт скрутило так, немов перед ним розверзлася земля і його поглинула безодня не менш похмура, ніж страхи його дитинства. У серці утворилася грудка і дійшла, здушивши, аж до горла, коли він побачив безживне тіло Еллісон, прибите до пофарбованого червоного дерева. Її ноги були закладені одна на одну, руки були простерті вздовж перекладин хреста, оголене тіло юної дівчини з темним волоссям мало на поясі тільки білу закривавлену ганчірку. Чогось такого він ще ніколи не бачив.

Міллер ковтнув слину і водночас подумки спроектував на обличчя з заплющеними очима усміхнене личко Еллісон на фотографії, яку розглядав у машині, перше ніж зайти сюди. Половина обличчя була замальована чорним кольором, то був мов мазок, що прикрив їй очі, своєрідна пов'язка з фарби, завдяки якій здавалося, ніби Еллісон не хотіла дивитися. Під хрестом на підлозі видніла калюжа крові, яка витекла з рани в боку. Голова дівчинки схилилася на один бік, наче вона заснула навіки.

— Хто це зробив!? — не ймучи віри, вигукнув Міллер.